

ÎN LOC DE CONCLUZII: Atitudinea predicatorului după susținerea prediciei.

Câteva sugestii. Îndată după rostirea prediciei, vom încerca o auto-evaluare, fie cât de sumară, a ceea ce am vorbit în fața credincioșilor, prin comparație cu ceea ce am pregătit și cu ceea ce am intenționat să prezentăm. Vom face mai întâi, desigur, o rugăciune de mulțumire lui Dumnezeu, pentru tot ajutorul dat până la încheierea rostirii. După aceasta, descătușați de marcajul și emoțiile vorbirii, vom evalua predica „la rece”, chiar în ziua respectivă, dacă timpul îngăduie, dacă nu, neapărat în zilele următoare. Vom avea în vedere eventualele omisiuni mai importante și le vom sublinia, pentru a le utiliza în alte prilejuri. S-ar putea ca omiterea unor idei importante să ne creeze sentimente de adânc regret, dar nu trebuie să fim prea necăjiți: vom mai avea, cu voia Domnului, destule alte prilejuri să spunem ceea ce pe moment, din cauza oboselii, a emoțiilor sau a mai-slabei pregătiri am uitat¹. Se va întâmpla uneori să rostim lucruri pe care nu le prevăzusem anterior, care ne-au venit în minte în timpul predicării. Aceste lucruri vor fi notate, apoi, la sfârșitul manuscrisului, pentru a fi înregistrate și folosite și în alte ocazii, bunăoară la o eventuală publicare a prediciei respective. Este bine ca toate predicile rostite să fie păstrate, pe categorii, în așa fel încât în anul următor să le revedem, pentru a nu repeta mereu aceleași teme, fraze, digresiuni etc. De mare utilitate ne vor fi consultările cu cei apropiați nouă (în special membrii familiei), dacă se poate chiar în ziua în care am predicat, pentru a ști opiniile, observațiile și sugestiile lor.

S-ar putea ca în urma unei predici mai reușite să primim laude. Le vom accepta cu respect, dar și cu smerenia cuvenită. În această privință socotim de mare folos a urma sfaturile Sfântului Grigorie cel Mare: „Predicatorul, după ce și-a împlinit îndatoririle slujbei lui, trebuie să se întoarcă în el însuși pentru ca viața și propovăduirea să nu-l ducă la trufie. Adeseori, o cuvântare reușită și bogată în conținut înalță sufletul cuvântătorului și succesul obținut îi poate cauza o bucurie tainică. Chiar pentru aceasta este nevoie ca predicatorul să trezească în el frângerea de sine și să trăiască cu smerenie sfântă. Ca nu cumva el, care face să înflorească sănătatea altora, vindecând rănilor, să se îmbolnăvească el însuși, negrijindu-se de sănătatea lui. Cuprins cu totul de dorința de a ajuta și pe alții, ar putea să nu se mai preocupe de sine, adică va ridica pe alții și el va cădea...”².

Pe de altă parte, s-ar putea ca uneori să primim critici severe. Le vom accepta cu aceeași smerenie, fără a deznădăjdui, însă. Vom reface acele predici mai nereușite, vom reformula anumite fraze și expresii, cu răbdare, perseverență și nădejde, bineștiind că ***reușita unei predici este direct proporțională cu efortul care se depune pentru elaborarea ei.***

¹ Este hazlie, dar și instructivă, o întâmplare în acest sens, petrecută la catedrala din Cluj. Un părinte predicator, la întoarcerea în sfântul altar s-a uitat pe foile cu predica sa pe care o rostise liber și pe măsură ce revedea textul a exclamat foarte necăjit, de câteva ori: "Vai de mine, ce frază importantă am omis!" Văzându-l, un coleg mai glumeț i-a zis: "Nu-i nimic, frate, stai așa, credincioșii încă n-au plecat! Poți să ieși să rostești și acele fraze..." Predicatorul n-a putut gusta gluma pe moment, dar a recunoscut ulterior că fratele șugubăț i-a făcut un serviciu fără să-și dea seama: i-a sugerat să sublinieze frazele omise, pentru a le rosti cu un alt prilej.

² Sf. GRIGORIE CEL MARE, *Cartea regulei pastorale*, trad. de Pr. Al. MOISIU, București, 1996, p. 209.